

ЖІНКА У ЗОНІ

- 9 -

Я цілу ніч думав, що б їй сказати таке, що їй сподобалося б і що б вона запам'ятала. Ну, комплімент якийсь незвичайний, незатертий. Треба щось таке приємне придумати, я ж бачу, вона марніє тут на очах і розгублена якась стала: ніби зовсім нічого не лишилося від тієї зухвалої лисиці, котра слухала шефа, мовби фільтруючи його слова, приховуючи щось про себе, як козирну карту.

Я скажу їй так: "А ви знаєте, яке найбільше диво природи за останні півсторіччя?"

А вона зніме окуляри, покрутить у тонких пальчиках і спитає, непевно, як Оксана тільки вміє, як школярка, що не знає уроку і жде підказки. Спитає мене: "Може, мутанти?"

А я засміюся, ні, я не засміюся, бо вона подумає, що я глузую з неї. А я ж ні, я цілком серйозно. І щоб вона знала, я так без усмішки їй сумно - обов'язково сумно! - скажу: "Це ви, Інно..."

Ні, я просто скажу: "Це Ви". І схилю голову, щоб не дивитися їй в очі... А чому не дивитися? Щоб не заплакати?.. Ні, я ж не баринщина якась! Я буду дивитися їй при цьому в очі, не змигуючи, пильно так, щоб вона зрозуміла, що я не якийсь там фраер Дон Жуан чи її Шварцнегер з реакторного, що я з серйозними намірами. Так собі подумав і тут-таки за сумнівався...

Бо Льюха от-от загоїть свою вавку, і шеф мене, підмінного, витурить в один мент, а поки вона тут, не треба, щоб знала, що я так собі у відділі - "через дорогу навприсядки" - чужий і тимчасовий. А може, я скажу їй сам? Що я просто свободу люблю, тому й кручу баранку. Що в мене чотири спеціальності й незакінчений політех, що це раз плюнути мені диплом захистити, бо я за ці роки в Чорнобилі більше про атомну енергетику начитався й надумався, аніж усі іменні стипендіати разом узяті.

Треба тільки, щоб вона не побачила, як липне до мене Антоніна. З тисячма перетовклася, а от же... Вона й Оксану накручувала проти мене, та не на таку напала. Треба х... замість голови мати, щоб вилізти на неї тисяча першим!.. А от же закортіло їй тисяча першого - жити не дає! І диво дивне, чим більше я злий на неї, тим більше стелеться, курва, з усією вахтою переспала, а все їй не те, сказала б моя баба Варка, догоджа мені, як тому чирякові, тху!..

Інша річ - ця киянка. Ось у ідальні раз глянула - і мов сонце засвітило. Я ж зразу нутром почув, яка вона ніжна, лагідна. Ніхто тут не бачить цього... Так. Це слава Богу, що не бачать. Багато тут нашого брата голодного. Нехай до них і буде така, як була, - кропив'яна. Я ж чого був не злюбив її?.. Позерка, гадав. Мало мені Оксани, так іще один екземпляр, щоб не забувся: ітак у відрядженні!.. А вона, виходить, зовсім і не ітак, тільки вдає з себе. Спідничка в неї вузьенька, коли йде - видно, які ноги довгі, стрункі, як у Оксани чи в Софі Лорен.

Зараз, поки йдемо, я скажу їй свій комплімент. Треба зараз, а то в профілакторії жінки вже чекають на неї, я ж домовився. Чекають, аби виплакати усі свої біди журналістці, вірять - допоможе. Чомусь і я впевнений: вона таки зарадить, залагодить, що їм там треба, тихенько, може вони й гадки не матимуть, що це вона їхня благодійниця... Чорт би її забрав, і чого це я розмріявся - милуюся на неї, як на писанку?!

Значить, я їй кажу: "Ви знаєте, Оксано..." О Господи! Свят-свят! Ну це був би кінець для мене. Оце так стер би дистанцію!.. Згорів би від самого її погляду на поцілює!.. Ні, я скажу їй: "Інно, розумієте, ви така... я боюся закохатися". А вона розрегочеться. Скаже, чого доброго: "Зробіть прививку". Я знаю, вона така, Саме так і скаже. Ні, це не може бути. Вона глибока. Я скажу їй: "Якщо ви мене зневажите, це буде для мене трагедія. Я вже маю одну трагедію. Я більше не хочу страждати. Полюбить мене, Інно. Я зроблю вас щасливою. Але спочатку полюбить мене, бо мені не можна. Я боюсь закохуватися". Це чиста правда. Ось так і скажу.

О, мій незайманий цнотливець пливе, як памлук в олії біля памлушки!.. Антоніна, сатана безрога, звідки й вродилася на стежці, ще й очима світить, як сирожка!..

Мені аж у роті чорно зробилося. Я б зариз її суче гарло на смерть, щоб тільки не свистіла, як гадюка! Щоб звітрилася до кінця днів моїх!

Антоніна регоче, мов дурна, зубами, що та смерть виширилася, чорним оком відьомським грає-блискає, стегнами вихлає поруч...

Уявляю, яка у мене ідіотська пика при цьому, а Інна... тільки зиркнула спочатку на неї, потім на мене і без усмішки недбало кинула так, мов кістку собаці:

- У вас тут свій цирк, Ігоре?.. А в Києві клоунеси на кілька порядків дотепніші.

І ми почали підніматися по східцях профілакторію.

Картаючи себе, Інна занепокоєно, та якось без особливого ентузіазму поглянула на трьох жінок, що явно зацікавлено миттю підвелися, привітно зустрічаючи її. Вона подумала, що й цього вечора не побачить Олеса, - завтра ж йому мало не вдосвіта вставати на зміну... Десь на дні душі жалібно заскімливо значає, буцім змордоване кимось звірятко.

Працівники державного підприємства "Чорнобильсервіс". Пиріжки для вахтовиків.

Жінки розташувалися у фізвідділенні: худенька, з тривожними очима сирени медсестра фізкабінету Надія Іванівна, лікар-психотерапевт, упевнена в собі розкішна блондинка Лідія Олександрівна і чимось украй збуджена, розпашіла від хвилювання, мала на зріст, та зграбна й жилава Тетяна Андріївна. Інні здалося, що саме від останньої йде якийсь потужний невидимий струм біоенергії, і вона мимоволі "захистилася": почала розмову з стрункою, як тополька, Надією.

Чоловік медсестри працював на ЧАЕС з 1975 року, був на ліквідації аварії - тепер хворіє і не так довго й до пенсії (жінка помітно нервувалася і бгала в руках носовичок, який раз по раз прикладала до зволожених очей); квартиру в Києві дали і збираються віднімати, постійної прописки немає, кияни вовчим оком дивляться. "Ми ж розуміємо, вони роками цього житла чекали, а тут ми - як чума на їхні голови!" А з жовтня станція перейде на безвахтовий метод роботи, вимагають переїжджати до Славутича, уявляється, якщо не поїдемо, доведеться зі станції йти, а він же приріс до неї; всі забули про аварію, коли нашими чоловіками треба було амбразури закрити... Тепер ми зависли в повітрі, уявляється, незначеність, що робити, як жити, до того ще й начальники медсанчастини помінялися, вважалися раніше начальниками вахти, - ми тепер тут, у Зеленому Мисі, нікому не потрібні, розумієте?

Інна вмить пригадала, як уже не раз скаржилися їй тутешні медики й на те, що Поздишев, перший директор ЧАЕС після аварії, зробив помилку, розпустивши медсанчастину, і на порушення справедливості у випадку з Леоненко, що був начальником медсанчастини 126, яка обслуговувала ЧАЕС і під час аварії була в самому пеклі. Після статті Яворівського у "Правде" досвідченого керівника, який знав колектив і обстановку, що саме тоді було вкрай важливо, зняли в адміністративному порядку, лукаво поєднавши у тексті наказу "за" і "проти", "карати не можна помилувати": "Об'явить благодарність і освободить з занимаемой должности".